

DUSTY

Vianočný zázrak

Jan Andersen

FRAGMENT

Dusty

Vianočný zázrak

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Jan Andersen

Dusty 4: Vianočný zázrak – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

DUSTY
Vianočný zázrak

DUSTY

Vianočný zázrak

Jan Andersen

FRAGMENT

Jan Andersen: Dusty und das Winterwunder
Original title: Dusty und das Winterwunder (Die Dusty-Reihe, Band 4)
by Jan Andersen
© 2018 by cbj Verlag, a division of Penguin Random House Verlagsgruppe
GmbH, München, Germany.
Photos © Phil Date/Shutterstock.com
Illustrations © fox18002/Shutterstock.com
Cover photo © Vera Zinkova/Shutterstock.com
Translation © Dana Petrigáčová, 2021
Slovak Edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2021

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať
a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek
spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2422-7
ISBN e-knihy 978-80-566-2604-7 (1. zverejnenie, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-2605-4 (1. zverejnenie, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-2603-0 (1. zverejnenie, 2021) (ePDF)

Pre Lottu, Abby, Spota, Carlota a Akiru

*K*ed' začul štekать psy, hneď mu bolo jasné, že niečo nie je v poriadku. Bolo ich priveľa a ich brechot znel inak, než keď sa hrajú. Ani sa však nehádali, nebili sa medzi sebou. Ani pridlhé skučanie a zavýjanie, ktoré počul pomedzi štekot, sa mu ku psom, ktorým nič nie je, akosi nehodilo...

Vzápäť sa prednými labkami zaprel do zeme a ostal stáť ako prikovaný. Už vedel, čo štekot a zavýjanie znamenajú. Keď Paul netrpezlivo trhol vôdzkou, potichu zakňučal a ľahol si na zem.

„Čo je?“ zašomral Paul. „Strieľaš si zo mňa? Pod', ideme!“

On sa však nepohol. Len sa na Paula zdola vystrašene pozeral, srst' na šiji sa mu naježila a napol svaly, aby mohol vyskočiť a vytrhnúť sa mu. Ak ho Paul bude nútiť, aby išiel ďalej, skrátka mu utečie. A bolo mu celkom jedno,

či sa nahnevá! Nechcel s ním ísť, určite nie tam, kde sú tie ostatné psy. Radšej sa znova skryje do lesa a potme sa bude potulovať okolo odpadkových košov a hľadať niečo pod zub. Dokonca aj mačky a potkany, ktoré sú v noci vonku, ho desili menej než miesto za vysokým plotom, kde ešte stále štekali ostatné psy. Nikdy sa tam už nechcel vrátiť!

Stále si veľmi dobre pamätal, čo sa vtedy stalo. Ako mu otec z jeho starej rodiny pripol vôdzku a tvrdil, že pôjdu len na prechádzku. A veľké dievča s mamou stáli vo dverách a plakali. Nemohli sa naňho ani pozrieť, keď ho otec ťahal za sebou. Lenže otec klamal, nešli na prechádzku. Íšli vlakom cez veľké mesto a ocitli sa v dome, kde ho otec skrátka nechal a rýchlo zmizol. Nepovedal: „Počkaj tu, vrátim sa. Len chvíľku, vrátim sa, sľubujem!“

A ani sa nikdy nevrátil. Potom ho cudzí muž z domu odviedol na dvor, kde stála nízka budova s kliebkami. V každej klietke bol nejaký pes, ktorý štekal, zavýjal a skákal na mreže klietky, keď prechádzali okolo. Len posledná klietka bola prázdna. Až príliš neskoro pochopil, že tá bola pripravená preňho.

Už ani nevedel, koľko dní tam strávil a koľko nocí zúfalo zavýjal na mesiac. Bol sám a bál sa. Klietka bola taká malá, že v nej mohol urobiť len zopár krokov a ocitol

sa pri mrežiach. Alebo musel chodiť do kruhu a naháňať si vlastný chvost, lebo nič iné sa tam robiť nedalo.

Cudzí muž mu ráno a večer nosil žrádlo. Aj sa s ním rozprával, občas mu vyčesal srst', no nikdy mu nevenoval viac času, lebo sa musel postarať aj o iné psy.

Jedinou zmenou bolo, keď smeli ísť všetci spolu na lúku za plotom. Vtedy si mohli konečne poriadne po-behať a vzájomne sa pozdraviť. Ani to však nebolo vždy pekné. Niektoré psy totiž vyhľadávali hádky a chceli sa biť. Vtedy sa naučil, aké je dôležité naježiť srst' na šiji, aby vyzeral mohutnejšie, a vyceriť zuby, aby ich všetci videli. Potom aj hlboko, hrdelne vrčal a snažil sa ostatným uprene dívať do očí, kým nestiahli chvost a konečne nezmizli. No rovnako často schytil nakladačku. Niekedy dokonca od viacerých psov naraz, a to mal ešte šťastie, že z toho vyviazol bez škaredých pohryznutí.

Isteže tam boli aj psy, ktoré boli milé a mohol sa s nimi hrať. No všetky boli vystrašené a báli sa, že sa budú musieť vrátiť do klietky.

Niektoré psy prežili strašné veci, čo pochopil, hneď ako sa skrčili a odplazili do kúta, akoby čakali, že ich každú chvíľu niekto zbije. V noci cítil ich strach, keď s osamelým kňučaním chodili hore-dole po klietke. Alebo keď ich naľakal zlý sen a volali o pomoc.

Občas prišli ľudia a niektorého si len tak vzali. On tým ľudom nedôveroval, vôbec ich predsa nepoznal. Preto ani, na rozdiel od ostatných, vrtiac chvostom neskákal na mreže klietky, ale vyceril zuby a vrčal na každého, kto sa mu prihovoril. Nechcel, aby si ho vzali nejakí cudzí ľudia. Stále dúfal, že sa poňho vráti jeho stará rodina. Takže nesmel odísť.

No jedného dňa si uvedomil, že niečo nie je v poriadku. Možno sa čosi stalo, a preto poňho nemôžu prísť. Takže sa musel dostať z klietky, preč z domu s vysokým plotom a nájsť ich.

Keď pred jeho klietkou potom stáli ľudia, sklonil hlavu, nastražil jedno ucho a potichu štekol. Potom predviedol zopár trikov, ktoré sa naučil. Padol nabok a prekotúlal sa. Vzápätí o kúsok ustúpil a postavil sa na zadné. Keď mu zatlieskali, vedel, že má vyhraté.

Cudzí ľudia mu pripli vôdzku, aby s ním išli von. Na lúku za plotom! A mali so sebou aj loptu, ktorú mu hádzali. Lenže na to ho museli pustiť z vôdzky. Raz poslušne priniesol loptu späť, no potom sa plnou rýchlosťou rozbehol preč. A presne to urobí aj teraz, hoci ho na vôdzke držal Paul. Musel len vyčkať na správnu chvíľu, keď Paul na chvíľu nebude dávať pozor, a hneď utečie.

1. kapitola

„Čo je, Dusty?“ rozčúlil sa Paul a zohol sa k svojmu psovi. Keď k nemu natiahol ruku, aby ho pohladkal po srsti, cítil, že Dusty sa celý chveje. „Čo je to s tebou? Bojíš sa niečoho?“

Vzápätí sa Paul pleskol dlaňou po čele.

„Bože, ja hlupák! Samozrejme, že máš strach! Počuješ štekať psy a teraz si asi myslíš, že ťa chcem odniesť do útulku. Spomenul si si na to, keď si tam bol aj ty, že? Ale nemusíš sa báť, ja sa ťa nikdy nezbavím, to predsa vieš!“

Paul si Dustyho pritisol tesne k sebe a psík mu oblizol ruku. No keď chcel Paul pokračovať v ceste, znova sa naježil. Nastražil uši a stiahol chvost. Nezdalo sa, že by Paulovi dôveroval.

Vlastne sa nebolo čomu čudovať. Po všetkom, čo si musel prežiť, bolo jasné, že bude širokým oblúkom bočiť od všetkého, čo má niečo spoločné s útulkom. Napriek tomu sa Paul trochu hneval, Dusty už predsa musel vedieť, že by mu nikdy nič zlé neurobil. Vtom vedľa neho zastala stará pani a pohľadom si Paula podozrievavo premerala. Zrazu sa chlapec cítil trápne, že ho Dusty neposlúcha. Stará pani si určite myslí, že o psoch nemá ani potuchy...

„Kam si sa s tým psom vybral?“ opýtala sa pohotovo a pozrela na Paula tak nahnevane, akoby bola presvedčená, že Dustyho týra. „Taký pekný psík a ty si naňho zlý! Videla som ťa. Chceš ho zaniest' do útulku?“

„Nie, nechcem,“ odvetil Paul nedbalo. Potom sa k nemu zohol a vzal Dustyho na ruky. Psík bol taký ohromený, že len mykol labkami a vzápätí sa snažil oblízať chlapcovi tvár. Paul sa rýchlo odvrátil a utišujúco Dustyho pohladkal po srsti.

„Pod', Dusty, ideme,“ prehovoril a Dusty zaboril studený ňufák pod Paulov šál. Ešte stále sa triasol a bol dosť ťažký, no kým stará pani stihla ešte čosi povedať, Paul sa otočil a dlhým krokom pokračoval v ceste.

Keď prechádzal okolo brány útulku, počul, ako naňho stará pani zavolala. „Vedela som to! Hotová drzosť, len tak sa zbaviť takého pekného psíka. Mal by si sa hanbiť,

chlapče! Nemáš rodičov, ktorí by ti povedali, že také čosi sa nerobí?“

„Pokojne, Dusty,“ zašepkal Paul. „Teta netuší, o čom hovorí, nepočúvaj ju!“

Vedel však, že pani má pravdu. Samozrejme, dobre vedel, že je hrozné odniesť psa alebo akékoľvek iné zvieratko do útulku len preto, že pre niektorých ľudí je ťažké sa oň starať. Lenže on predsa nechce dať Dustyho do útulku, má v úmysle niečo celkom iné!

No rovnakú otázku mu položila aj žena v overale, ktorá mu otvorila dvere, kým jej stihol čokoľvek vysvetliť.

„Aha,“ začala. „Znova tu máme niekoho, kto sa chce zbaviť svojho psa!“ skonštatovala dosť nervózne, pomyslel si Paul, akoby tu neustále chodili nejakí ľudia so psami. Naozaj to tak však vyzeralo. „Už mám toho pomaly dosť,“ pokračovala žena. „Nemôžete si rozmyslieť vopred, či budete mať na domáce zviera čas? Ale nie, stále je to rovnaké, najskôr si zviera kúpia, a keď ich potom hnevá alebo je s ním priveľa roboty, starostlivosť hodia na nás!“

„Tak to nie je, mýlite sa!“ prehovoril napokon aj Paul. „Vôbec sa Dustyho nechcem zbaviť.“

Opatrne ho položil na zem a ešte raz ho pohladil. Dusty sa mu pritisol k nohám a potichu zakňučal.

„Ten psík sa bojí,“ zhodnotila pani z útulku.

„Viem,“ potvrdil Paul a narovnal sa. „To preto, že cestou sem počul v ohrade zavýjať psy. Kedysi bol v útulku aj on. No potom odtiaľ ušiel a teraz je u nás a nikdy sa ho nezbavíme. Je poriadne prešibaný, povedal by som, že najbystrejší pes, aký existuje. Okrem toho, ja a Dusty sme partáci. Preto sme tu.“

„Čože?“ nechápala žena. „O čom to hovoríš?“

No dobre, pomyslel si Paul, možno sa nevyjadril celkom jasne, to musel priznať. Zhlboka sa nadýchol a začal ešte raz, od samého začiatku.

„Takže, je to takto: Volám sa Paul a bývam hore, v starej vile na okraji lesa. Naša susedka...“

„Je Klára,“ prerušila ho pani a prikývla. „Klára Besenbinderová, moja stará kamarátka. Teraz už viem, kde som počula tvoje meno. Veľa mi o tebe rozprávala, o tebe a tvojom psovi. Dustym!“

Hlas mala zrazu oveľa priateľskejší. A keď Dusty začul svoje meno, zavrtil chvostom a chcel na ňu vyskočiť.

„Nerob, Dusty!“ napomenul ho Paul. „Nezavadzaj.“

Dusty si ľahol vedľa neho, no nespúšťal zo ženy pohľad. Potom sa k nemu zohla a pohladkala ho. Psík sa okamžite pretočil na chrbát a otrčil jej brucho.

„To nerobí pri každom,“ upozornil Paul. „Myslím, že sa mu páčite.“

„Dúfam! Ved' to ani nie je prvý pes, ktorého zdravím.“

„Ehm... ale viete, že ja... naozaj ho tu nechcem nechat,“ vysvetlil Paul rýchlo, lebo mal podozrenie, že pani ešte stále ničomu nerozumie.

Znova prikývla. „Tak mi povedz, o čo ide.“

A Paul spustil. O tom, že od pani Besenbinderovej počul, čo sa v poslednom čase dialo v útulku. Že odtiaľ zmizlo niekoľko zvierat! Len tak. A nikto netušil, kde by mohli byť. Jediným vysvetlením bolo, že ich ukradli!

„Bohužiaľ, je to pravda,“ potvrdila pani. „Nevieme, kto by ten zlodej mohol byť. No obávam sa, že to nejako súvisí s Vianocami.“

„Čože?“ opýtal sa Paul prekvapene, lebo teraz pre zmenu ničomu nerozumel on.

„Vianoce sa blížia. A možno niekomu napadlo, že si potajomky zaobstará zvieratá, aby ich daroval.“

„Ale to by mohol ísť do chovateľských potrieb! Alebo priamo k chovateľovi...“

„Za to by musel zaplatiť.“

Paul sa na chvíľu zamyslel. „Stále tomu nerozumiem,“ odvetil napokon. „Ak by sem niekto prišiel a vybral si zviera, aj tak by predsa nemusel platiť, nie?“

„Nie tak celkom. Požadujeme malý poplatok, od dvadsať eur za králiku po dvesto za psa. Potrebujeme peniaze, aby sme sa o zvieratá v útulku mohli starať. A záujemcov sa tiež veľmi podrobne pýtame, či vedia, akú zodpovednosť tým na seba berú. Práve teraz pred Vianocami si veľa ľudí myslí, že zvieratko by mohlo byť vhodným darčekom, napríklad pre ich deti. A ver mi, neraz sa stane, že o pár týždňov sa sem vrátia a chcú sa zvieratka zbaviť, lebo zistia, že to nie je také jednoduché. Psík, mačka, králik nie sú vianočné darčeky ako autíčko či nová bábika. Lenže niektorí ľudia to, bohužiaľ, pochopia príliš neskoro.“

„Dobre,“ prikývol Paul. „Rozumiem. No ak máte pravdu, potom je dobré, že sme za vami prišli. Dusty a ja! My sme už jeden poriadne zamotaný prípad vyriešili. A sme ozaj dobrý tím, to mi môžete veriť!“

„Chceš povedať, že by si nám chcel pomôcť zistiť, čo sa tu deje?“

„Nie ja, my! Dusty a ja!“ zopakoval Paul. Žena sa v tej chvíli zasmiala a natiahla k nemu ruku. „Možno je to naozaj dobrý nápad. Každá pomoc sa mi zíde! Takže ruku na to, Paul, máš... vlastne nie, vy máte nový prípad. Mimoschodom, volám sa Simona...“

„Sranda! Ako moja mama! Teda, chcem povedať, že aj moja mama je Simona. Ale žiaden strach, už viem, ako

vás budem rozlišovať. Moja mama je Simona 1 a vy potom budete skrátka Simona 2, môže byť?“

„Môže byť,“ zasmiala sa Simona 2. „A ako si to teraz predstavuješ? Myslím, čo potrebuješ vedieť, aby...“

„Najlepšie by bolo, keby ste nám tu s Dustym najskôr všetko poukazovali. Kde sú ohrady a kto všetko tu pracuje a možno, ako sa sem dá vojsť bez toho, aby ste na to prišli. Samozrejme, musím vedieť, aké zvieratá vlastne zmizli! Potom skontrolujeme, či niekde v plote nie je diera. Alebo ako by sa odtiaľto dali ukradnúť. A hneď ako narazíme na nejakú stopu, prichádza na rad Dusty! Vyňuchá všetko!“

*K*ed' videl, že Paul si berie vôdzku, nedočkavo poskakoval na predných labkách. Nakoniec teda pôjdu preč! Už sa tešil, ako budú s Paulom kráčať domov. Možno dokonca pôjdu cez les. Odkedy nasnežilo, všade sú stopy v snehu, ktoré sa dajú ľahko sledovať. Možno ho Paul vezme na sánkarský kopec! Teraz sa tam zvykne sánkovať veľa ľudí a je zábavné za nimi utekať, hlasno štekať a skúšať, kto je rýchlejší.

Lenže Paul vošiel do zlých dverí a on pochopil, že sa mýlil. Paul ešte vôbec nechcel ísť domov. Teraz idú za ženou dlhou chodbou a cez ďalšie dvere – a potom uvidel klietky na oboch stranách, znova začul ostatné psy štekať a zacítil strach.

„Nič sa nedeje, Dusty,“ povedal mu Paul. „Poobzeráme sa tu. Nič sa ti nestane!“

Pritlačil sa tesne k Paulovým nohám a skrčene sa plazil popri ňom, kým sa chlapec zhováral s tou ženou.

Jedna čierna sučka s kňučaním vyskočila, keď okolo nej prechádzali. Vyzerala roztomilo a mala takú dlhú srst', že zakaždým musela potriasť hlavou, aby niečo videla.

Krátko si odfrkol, aby sučku pozdravil, a znova rýchlo kráčal za Paulom. No keď sučka prestrčila papuľu cez mreže klietky, nemohol inak – zastal a oňuchal jej srst'. Voňala dobre! Vzápätí sa snažila oblízať mu tvár. Na chvíľu mali ňufáky pritlačené tesne k sebe.

„Hej, Dusty!“ zasmial sa Paul. „Našiel si si kamarátka? No vidíš, vôbec tu nie je tak zle! Ale pod' už, máme kopec roboty.“

Akurát stihol na rozlúčku zavrtieť chvostom, potom ho Paul potiahol za sebou. Čierna sučka za ním kňučala tak hlasno, že by sa najradšej hneď otočil.

„Vrátim sa!“ zaštekal. „Teraz už viem, kde si!“

Prechádzali od jednej klietky k druhej. Aj ostatné psy kňučali a brechali, no žiaden sa mu nepáčil tak ako sučka s dlhou čiernou srst'ou. Stále na ňu musel myslieť, aj keď už dávno prešli ďalšími dverami.

Tam už neboli psy, ale všetky možné iné zvieratká. Bolo tam niekoľko mačiek a zvláštne hnedobiele chlpaté kľbko s očami ako gombíky, ktoré nadšene utekalo v malom kolese. Čím rýchlejšie to kľbko prepletalo nožičkami a tlačilo labky do priečok, tým rýchlejšie sa koleso točilo.

Hned' však pochopil, že koleso bolo priskrutkované! Takže je úplne zbytočné, že si ten maličký vnútri dáva tol'kú námahu, aj tak sa nikam nedostane. Preto ho čoskoro začalo nudiť sledovať ho. Bolo to aspoň také nudné ako dívať sa na králiky!

Králiky už predsa pozná z domu, lebo Paulova mladšia sestra má dva. Akurát sa s nimi nedá hrať, lebo sa od strachu hned' roztrasú, akoby mali každú chvíľu zamdlieť.

Paul však teraz čosi objavil a zavolał naňho.

„K nohe, Dusty! Pod' sem, rýchlo. Potrebujem tvoju pomoc!“